

"Η διεκδίκηση" (περ. Πλανόδιον, ιστολόγιο Ιστορίες Μπουζάι, Δεκέμβριος 2010)

Πρώτη δημοσίευση: Ιστολόγιο του περ. Πλανόδιον Ιστορίες Μπουζάι

Ἡ διεκδίκηση

- ΔΕ ΘΑ ΜΟΥ ΔΩΣΕΙΣ ΑΨ' τὸ παγωτό σου;
- Ὅχι, τῆς ἀπάντησα ξερά.
- Μὰ ἔλα δῶσ' μου, ἐπέμεινε, μοῦ τὸ εἶχες ὑποσχεθεῖ.

Γύρισα καὶ τῆς ἔριξα φαρμακερὴ ματιὰ.

- Πότε; τὴν ρώτησα.

— Πῶς, ἀφοῦ εἶμαστε φίλες..., καὶ βίδωσε μὲ ἡμικυκλικὴ κίνηση τὸ δεξί της πόδι στὸ πεζοδρόμιο.

Ἐγλυφα τὸ παγωτό μου ὅσο πιὸ προκλητικὰ κι ἡδονικὰ μπορούσα καταβάλλοντας ταυτοχρόνως προσπάθεια νὰ ἀνταπεξέλω τὸς περισπασμοὺς τῆς κατσαρῆς ἔντρινης φωνῆς της.

- Ἀφοῦ εἶμαστε..., ἐπανέλαβε ἔντονα.

Δὲν ἀπάντησα.

— Τί, δὲν εἶμαστε; Εἶχε φέρει τὸ πρόσωπό της ἰκετευτικὰ κοντὰ στὸ δικό μου κι ἔψαχνε γιὰ τὰ μάτια μου. Κρύφτηκα πίσω ἀπὸ μιὰ γενναία χασιὰ. Δὲν μίλησε γιὰ λίγο κι εἶπα πῶς τὸ πήρε ἀπόφαση, πῶς παραιτήθηκε, κι ἄρχισα νὰ χαλαρώνω. Ἦμασταν καθισμένες στὸ μοναδικὸ κεραμιδι παγκάκι τοῦ σταθμοῦ, τὰ ὑπόλοιπα, γιὰ ἄγνωστο λόγο, ἦταν πράσινα. Ὅσο ἔτρωγα κουνούσα τὰ πόδια μου ρυθμικὰ καὶ τράνταζα τὸ κάθισμα, κάτι πού ἤξερα πῶς τὴν ἐνοχλοῦσε. Ὁ ἀέρας ἦταν ἤδη ζεστός καὶ τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ κέντρο μᾶς εἶπαν πῶς θὰ περνοῦσε σὲ δέκα λεπτά. Τῆς ἔριξα μιὰ κλεφτὴ ματιὰ. Τὸ ὀστεῶδες πρόσωπό της γυάλιζε ἀπὸ κόμπους ἰδρώτα, κάποια σκόρπια τσουλούφια εἶχαν κολλήσει στὸ φαρδὺ μέτωπο, κοιτοῦσε τὰ παπούτσια της, τὰ κοίταξα κι ἐγώ, ἦταν οἱ γνωστὲς φθαρμένες πρώην λευκὲς ἐλβιέλες, πού φόραγε τὰ τελευταῖα τρία χρόνια σὰν νὰ μὴν μεγάλωνε αὐτὴ ὅπως τὰ ὑπόλοιπα παιδιὰ.

Τὴν Ἐλπινίκη δὲν τὴν παίζανε στὴ γειτονιά, τὴν λέγανε κολλιτσιδα καὶ τὴν ἀπέφευγαν. Κάτι ἐπάνω της φαλτσάριζε, κάτι σπάραζε καὶ προκαλοῦσε. Ἐγὼ δὲν πολυκαταλάβαινα, πότε τὴν ἔκανα χάζι, πότε μὲ ἐνοχλοῦσε. Ὅταν μὲ ξελίγωνε μὲ τὴν ἐπιμονή της γιὰ νὰ παίξουμε καὶ δεχόμεν, τὸ ἀντάλλαγμα ἦταν ὅτι ἐγὼ θὰ ἔκανα κουμάντο. Ἐπαιζα μαζί της ἕνα παιχνίδι ἄγριο καὶ παράξενο. Μόνο μαζί της. Κι ἡμουν πάντα ἡ γάτα.

Τὰ δεκάλεπτα περνοῦν καὶ τὸ λεωφορεῖο ἀκόμα νὰ φανεῖ, ἡ ζέστη εἶναι βαριά, προκαλεῖ δύσπνοια. Διασκεδάζω κάνοντας μὲ τὴν γλῶσσα σχήματα στὸ παγωτό μου καὶ ἀπολαμβάνω τὴν μουγκαμάρα της. Αὐτὴ τὴ φορὰ φαίνεται πῶς ἡ νίκη ἦταν εὐκολη. Τὴν λοξοκοιτάζω πάλι, ἔχει τὸ κεφάλι ἀκόμη σκυμμένο, οἱ κόμποι τοῦ ἀύχενου εἶναι ρυθμικὰ παράλληλοι μὲ τὰ κλαδιὰ τῆς νεαρῆς κλαίουσας πίσω ἀπ' τὸ φράχτη. Στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν μία παχιὰ λευκὴ κόλλα μαρτυροῦν πῶς ἔχει κοριάσει ἀπὸ τὴν δίψα. Ἡ ἀμφιθυμία μου ἀρχίζει νὰ γέρνει πρὸς τὴν λύπηση. Ἐαφνικὰ,

- Ἔτσι εἶσαι; μοῦ κάνει, καὶ μὲ ταχύτατη, ἀποφασιστικὴ κίνηση ἐκσφενδονίζει μιὰ ριπὴ πηχτοῦ

σάλιου πού προσγειώνεται πάνω στο παγωτό μου, ακριβώς δίπλα από την λαχταριστή φράουλα, πού την ἄφηνα για τὸ τέλος. Ἀκινητοποιήθηκα για νὰ ἀπορροφήσω τοὺς κραδασμοὺς τοῦ πυροβολισμοῦ. Πρὶν προλάβω νὰ ἀνακτήσω τὴν αὐτοκυριαρχία μου ξέσπασε σὲ θριαμβευτικά γέλια.

— Βλέπεις τί καλὴ πού μπορείς νὰ γίνεις; τώρα θὰ μοῦ τὸ δώσεις...

Μὲ ἀργὴ τελετουργικὴ κίνηση ἀπλώνει καὶ βουτάει τὸ κυπελλάκι ἀπὸ τὰ χέρια μου.

— ...ὄλο...

Δὲν ξαναπαίξαμε ποτέ.